

Kukátko



I. ročník krajské postupové přehlídky amatérského činoherního divadla pro dospělé a dětské publikum

Kde to jsme?

Společenský dům v Neratovicích, Dům kultury, Kulturák, SDN. Různé názvy, stejný příběh. Založen roku 1995 – dohodou mezi zastupiteli města, Spolanou a rozdělením tehdejšího Kulturního domu. Tehdy SDN nevypadal zdaleka tak, jak ho známe nyní. Jednalo se tehdy o takzvaný velký a malý sál v přístavbě k hlavní budově. To dalo za vznik příspěvkové organizaci, která v prostorách provozovala prezentace kulturních akcí. V roce 1997 byla do budovy přemístěna městská knihovna. V květnu 2002 byly připojeny prostory bývalého Kulturního domu a městského kina. Tak vznikla současná multifunkční podoba celého „areálu“. Roku 2005 se stal Společenský dům správcem a provozovatelem Letního kina v Neratovicích. O pět let později bylo městské kino digitalizováno pro projekce v 2D a 3D kvalitě. V roce 2018

byla vyhlášena veřejná soutěž pro návrh rekonstrukce Společenského domu. Takže kdo ví, možná se podoba kulturního srdce města zanedlouho opět změní.

Autor textu: Martin Peprný



Láska mezi nebem a zemí

Divadelní hra kombinující konverzační drama, situační komedii a řešení vážných filozofických otázek. I tak by mohla znít úvodní charakteristika díla Mezi nebem a zemí od spisovatelky a dramatičky Pam Valentine.

Mladí novomanželé Simon a Flic prchají před Fliciinou nesnesitelnou matkou Marciou a pronajmou si starý dům na zapadlém anglickém venkově. Problémem je, že dům kdysi patřil spisovateli Jackovi a jeho ženě Susie, kteří jej „obývají“ i po své tragické smrti a snaží se vypudit jakékoliv nájemníky, seč jim jejich astrální síly a smysl pro ironický humor stačí. Jakmile ale zjistí, že Simon je začínající spisovatel a Flic těhotná, změní názor a pomáhají jim v nelehké životní situaci. Do děje se zaplete pomatený realitní agent, zmiňovaná Fliciina matka a strážný Anděl, takže o bláznivé situace není nouze. Brilliantní anglická komedie ale nepostrádá ani hluboce lidský rozměr a umožňuje nám znovu si uvědomit, že plně žít a milovat se má nyní a zde, neboť žádná vteřina našeho života se nebude opakovat.

Inscenaci Zbraslavské divadelní společnosti si vzal pod křídla režisér Oldřich Vlček. Zvolil velmi těžkou hru. Musím hned na začátek zmínit, že celý sbor odvedl poctivou práci a hry se zmocnil se ctí, vášnivostí a vážností. Moc hezky fungují části, kde se využívá situační komedie. Zvláště pak exceluje Miroslav Galas, který do role

Jacka Camerona vnesl příjemnou dávkou nadhledu a úsměvného cynismu. Musím zmínit výtvarné „oddělení“ mrtvých a živých postav. Duchové klasicky v bílé působili důstojně. Jediný problém jsem měl s bílou parukou Susie, která na mě jako součást kostýmu působila uměle a nepřirozeně.

Kdybych měl přejít k negativům, na prvním místě uvádím určitou nevýraznost některých postav, momentů a emocí. Škoda.

Často jsem si všiml nevyužitého potenciálu romantiky, hádek i momentů překvapení. Když budu konkretizovat, jde mi hlavně o část, kde dochází k odhalení duchů, kdy se dozvíme, že mrtví jsou mrtvími. Zmínil jsem fungující situační komiku, moc ale nefungovalo konverzační drama. Často se objevovalo nedohrávání scén, útky z hádek... To souvisí i s přílišnou pokorou k textu, neměl jsem pocit, že by se herci do hry „opřeli“. Nakonec mě napadají už jen detaily v oblečení, jako matčin kožich v



létě, lakýrky rebela Simona nebo džíny pana Webstera.

Suma sumárum jsem byl ale s inscenací spokojen a považuji hru za důstojný a milý začátek letošní neratovické přehlídky.

Autor textu: Martin Peprný

Liga spravedlivých

(aneb kdo jsou naši porotci)



Miroslav Král

Kdybyste měl vysvětlit úplnému laikovi co vlastně děláte, jak byste to popsal?

Navrhuji kostýmy, rekvizity a scény pro inscenace. Nakupuji materiály, úzce spolupracuji s dílnami - dekoračními, čalounickými, kašerskými, modistickými, krejčovskými...

Které ze svých dosavadních inscenačních spoluprací si vážíte nejvíce a proč?

Hraběnka, Stará dobrá kapela (Divadlo Palace), Tanec na konci léta a Podivný případ se psem (Divadlo A. Dvořáka Příbram), Mezi nebem a zemí (Fidlovačka) s Petrem Hruškou

Maryša (Divadlo A. Dvořáka Příbram) s Milanem Schejbalem

Boží mlýny (Moravské divadlo Olomouc) s Romanem Venclem

Petr Pan a Vanda, aneb Cesta do země Nezemě (Divadlo AHA! - GONG) s Pavlem Khekem

a Oslí kůže, Sněhová královna, Tři kmotřinky, Pohádka o Popelce, Kráska Zvíře a Pták Ohnivák a liška Ryška s 1. neratovickou společností

Silný příběh, skvělý text, vstřícní herci a kolegové v zázemí... a především výborný režisér, který text logicky, překvapivě a s pokorou k autorovi, dílu i k diváků, vyloží a svou ideou pak "nakazí" své spolupracovníky.

Co se vám na divadle líbí a co vám naopak vadí?

Mám rád na divadle dobrý text, vstřícné a inspirativní kolegy (na jevišti i za jevištěm), emoce, kolektivní cestu k premiéře, poznávání nových cest a pohledů, poctivost a precizní řemeslo a samozřejmě miluji, když hledištěm "zní" hmatatelné ticho, zvoní úlevný a osvěžující smích (a vše vychází ze situace, kterou považuji za základní).

stavební kámen inscenace, resp. představení. A nakonec.... katarzi.

A nemám rád lemplovství, věty: to nějak uděláme, to nejde, vždyť to je jenom divadlo... nedostatek řemesla (i toho hereckého, kdy není aktérům rozumět, neumí se hýbat, fixovat...). Mrzí mě neúcta k textu, k autorovi, k divákovi... Vadí mi, když tvůrce prezentuje v divadelní práci především sebe. Když se módnost pokrytecky označuje za modernost...

Je nějaká hra, která se pro Vás stala srdeční záležitostí?

Mám jich víc: Giraudouxova Ondina, Jiráskova Lucerna, Tylův Strakonický dudák a Drahomíra a její synové, Boučkova Noc pastýřů, Shakespearův Sen noci svatojánské a Macbeth, Sofoklův Oidipus... Ale zjistil jsem, že jsem šťastný za každý zajímavý úkol, který dostanu a na němž je mi dopřáno pracovat s režisérem, který mi jím otevře nové sféry a pohledy. A to se mi stává, a téměř vždy, s Petrem Hruškou.

A poslední (nejdůležitější) otázka: Ananas na pizze – ano nebo ne? :)

Na to nedokážu odpovědět: pizzu nejím. ;-)

„Je jedno kolik dostanem, hlavně když se nadřem!“

Doprovodný časopis „Kukátko“ byl vytvořen studenty Gymnázia Františka Palackého, Neratovice v průběhu přehlídky Divadelní salon paní Ljuby.

Na tvorbě se podíleli: David Kupka, Klára Kučerová, Klára Pavlíková a Martin Peprný.

Děkujeme Mirku královi za pomoc s přípravou, příležitost, důvěru a trpělivost.



Akci finančně podpořili:

Středočeský kraj

Středočeský kraj



Město Neratovice



SD Neratovice



NIPOS - Artama

Odborný garant: